

— Moet ge dat nog vragen? Is het nu een tijd om aan zulke flauwigheden te denken? Hebt ge de woorden van de kapitein vergeten?

— Wat bedoelt ge?

— Meisjes schaken, dat kon er door, enige jaren geleden, toen we vrij spel hadden. Maar nu is het politietoezicht verscherpt. Een meisje schaken brengt ons niets op. Duiten zijn er in De Engel niet. Zonder voordeel voor de bende brengen wij de streek in rep en roer. De rovers hebben een jonge dochter gestolen en meegevoerd! Ha, deze tijding ware voldoende, om een hardnekkige vervolging tegen ons in te spannen. Kies u een lief bij de bendeleden en laat Livina u aan haar koppelen, als ge zo stom zijn wilt om te trouwen. Ik ben liever vrij als de vogels.

— Ik zal er met de kapitein over spreken.

— Hij zal u zien afkomen.

— Wij moesten toch ook voor hem die Strijpense boerendochter ontvoeren.

— Oh, dat is al lang geleden! Toen waren we machtiger dan nu. Toen liep Jan De Lichte vrij en vrank in de dorpen rond. Kom, we moeten dit pad inslaan.

— Stil, ik hoor voetstappen.

— Ge hebt gelijk, er volgt ons iemand. Laten we even wachten.

— Maar dan achter deze boom.

Toen de voetganger bij de bandieten genaderd was, sprongen deze te voorschijn en riepen:

— Uw geld of uw leven!

De ander verschrok, maar herstelde zich ras en vroeg kalm:

— Zijt gij mannen van Jan De Lichte?

— Dat gaat u niet aan! zei Simon.

— Uw geld of 't is gedaan met uw lijf! dreigde Brandijzer.

— Geld, zoveel ge wilt, maar antwoordt mij; zijt ge mannen van Jan De Lichte?

— Welnu, als ge het dan weten wilt, ja, wij zijn handlangers van de meest geduchte roverkapitein; jongens, die er niet mee spotten, geloof ons vrij.

— Dat weet ik, en toch vrees ik u niet! hernam de vreemdeling kalm.

— Houdt ge ons voor de zot? sprak Simon.

— We babbelen veel te lang; uw geld! kreet zijn gezelschap.

— Breng mij naar uw meester; ik moet hem spreken.

— Tut, tut, geen oude wijvenpraat. Uw beurs!

— Doe wat ik u zeg. Ik zoek u.

— Ge liegt! Hoe kondet ge weten, dat wij hier waren?

— Wel, ik zat in «De Engel» toen ge daar een glas bier dronkt.

Ik herkende een van u als de trawant van Jan De Lichte. Ge ziet, 'k heb mij niet bedrogen.

- Leugens, leugens! brulde Simon.
- Waar hebt ge ons dan gezien? vroeg Brandijzer op ongelovige toon.
- Wel, in de hut van Livina te Velzike!
- Verduiveld, hij moet er toch wat van weten, mompelde Brandijzer.
- Ge ziet, dat ik u geen fabels vertel. Enige jaren geleden was ik in uw midden als gevangene. Toen leerde ik uw baas kennen. Nu heb ik zijn diensten nodig. Welnu, wilt ge mij tot hem brengen?
- Ja, zei Simon, maar luister wel! Ge waagt u in 't hol van de leeuw. Hebt ge daartoe geen geldige reden, weet dan, dat ge 't bos niet meer uitgeraakt en de dag van morgen zelfs niet aanschouwt. Bedenk dat alles.
- Ik ben volkomen op de hoogte van de gewoonten des kapiteins. Toe, wijs mij de weg maar!
- Vooruit, langs dit pad, gebod Brandijzer.
- Nog één woord, zei Simon. Misschien wilt ge ons in de val lokken. Manneke, ik wijk geen stap van uw zijde, mijn scherp mes heb ik maar te grijpen; het minste teken van verraad en ge zijt de wereld uit!
- Wees gerust! Maar zie goed uit uw ogen, ge mocht anders een struik of een heester voor een soldaat aanzien en mij in uw vergissing doden. 't Ware jammer voor mij, maar ook voor de bende, die dan een schoon zaakje verliezen zou.
- Ha, ge hebt werk voor ons? vroeg Brandijzer verrast.
- Ja, en goed ook.
- Welk?
- Ge zult het op tijd en stond weten. Eerst moet ik uw meester spreken.
- Vanwaar komt gij? vroeg Simon
- Geen onbescheiden vragen! zei de vreemdeling ontwijkend. Vertrouw mij op mijn woord, ik breng u goed en voordelig werk.
- Te beter! mompelde Brandijzer. We hebben het tegenwoordig niet druk.
- Bijlange niet! beaamde zijn kameraad.
- Maar, hernam de andere rover, ge zoudt ons ondertussen wel eens wat van de politiek kunnen vertellen.
- Doen de mannen van Jan De Lichte aan politiek? vroeg de zonderlinge vreemdeling spottend.
- Zo een weinig, antwoordde Simon.
- Als 't ons past, voegde zijn maat er bij.
- Welnu, wat wilt ge weten. Of keizerin Maria-Theresia vordert in haar strijd voor de troon?
- Dat kan ons niet schelen! Maar hoe stellen de Fransen het? De oorlog is toch nog niet uit, hoop ik! Zolang de legers het druk hebben met krijg voeren, laten ze ons gerust.

« Wij zullen ons hier vestigen, » sprak Godfried. (Blz. 239)

— Ha, 't is dat, wat ge wilt weten. Nu, de Fransen behalen vele overwinningen. Ze hebben pas Bergen-op-Zoom veroverd.

— Is dat ver van hier? vroeg Simon.

— In Holland.

— Ha, dan zijn ze toch uit de buurt.

— Nu trekken ze op Maastricht af.

— Oef, dat is naderbij!

— Toch niet. Bergen-op-Zoom ligt eigenlijk in Noord-Brabant, een eind beneden Antwerpen. Maar eens Maastricht in hun bezit, zal de vrede spoedig getekend zijn. Dan komen de legers terug.

— En dan krijgen wij het benauwd! zei Simon min of meer angstig.

— Och, we moeten maar zien voor de tijd een goed spaarpotje te hebben en maken ons, als 't gevaar naakt, uit de voeten. De wereld is groot genoeg, meende Brandijzer.

— En we kunnen in een ander land desnoods herbeginnen.

— Vergeet de Engel niet mee te nemen, gekte Brandijzer.

— Geen spottaal! Zwijg daarover!

— Is 't nog ver? vroeg de vreemdeling.

— Nog een weinig geduld. Wandelt ge niet gaarne in ons gezelschap? We zijn wel van de braafsten niet, doch kunnen nogal 't gesprek gaande houden.

— 't Is maar, dat ik vermoeid word.

— Ge zoudt een slechte bandiet zijn. Als ge zo van tijd tot tijd de soldaten of een ganse parochie achter u krijgt, leert ge wel lopen. Wij kunnen er tenminste tegen, vertelde Simon.

— Van Gent naar Kortrijk en terug, zonder een ogenblik te rusten, daar lach ik mee, pochte Brandijzer.

Het drietal bevond zich nu in de bossen tussen Astene en Nazareth.

— Hier ergens, vertelde Simon, heeft er een slimme gast gewoond.

— Wel ja, vertel wat, nodigde Brandijzer, dat kort de baan.

— In vroegere tijd, begon de andere bandiet, zat er hier een bedelaar, die lam was. Ik weet dat van mijn moeder, die van deze kanten kwam. Die schooier smeekte om aalmoezen. Maar 's avonds kon hij zo goed gaan als gij, Brandijzer, die immers van Gent naar Kortrijk stapt, weg en weer, zonder rusten.

— Gelooft ge 't niet? riep de andere verstoord uit.

— Zeker, zeker. Maar om over die bedelaar voort te vertellen, hij kon 's avonds nog meer, hij kon vervaarlijk met zijn kruk zwaaien, zodat de een of ander rijke koopman, welke daar voorbijtrekken wilde, zijn reis moest staken, om de eenvoudige reden, dat de bedelaar hem dood sloeg, daarna uitplunderde en zijn lijk begroef.

Veel reizigers verdwenen aldus spoorloos. Maar niemand vatte vermoeden tegen die bedelaar, die arme sukkel, welke zelfs niet

gaan kon. Doch op zekere dag moesten er op die plaats bomen geroid worden. En zie, daar vond men tal van geraamten. Nu wist men waar die verdwenenen gebleven waren. Men onderzocht de krukeman, ontdekte 't bedrog, legde het manneke op de pijnbank... en de waarheid kwam aan het licht. De slimme gast werd gedood. (1)

— Wel, zei Brandijzer, de baas heeft enige jaren geleden dezelfde trek gespeeld.

— Zeker, de lamme en de blinde, nietwaar? Gij zult deze geschiedenis ook vernomen hebben, zegde Simon tot de vreemdeling. Deze knikte bevestigend.

— Niemand durfde 's avonds langs die plaats gaan, want 't spookte er geweldig, ging Simon voort.

— Zoals te Meirelbeke, viel Brandijzer in.

— Spookt het daar ook?

— Ja, en wel door de schuld van de Egyptenaars.

— Vertel dat eens.

— Wel, twee Egyptische vrouwen stierven daar. In hun kist werd een klein wit broodje gelegd en enige koperen muntstukken, om mede te nemen naar hun verblijf. En iedere nacht verschijnen er geesten, die de gedaanten aannemen van dieren, zoals honden, paarden, konijnen, en zelfs beren.

— Wel, eerlijk gesproken, hernam Simon, die Egyptenaars van de bende kan ik niet goed zien. Ze gaan te veel met toverij om.

— Gelooft ge dat?

— Natuurlijk, anders ken de baas, die dikwijls hun hulp ontvangt, niet zoveel zonderlinge stukken verrichten.

— Vraag hen dan een poeder voor uw Engel, spotte Brandijzer.

— Ge zaagt; ge wordt vervelend.

— Wel, wel, nu ge zo aan 't brabbelen gaat, om te vertellen, dat de Egyptenaars toveren kunnen, is het tijd dat we thuis geraken.

— Zijn we er? vroeg de vreemdeling, die tot nu toe zwijgende geluisterd had.

— Ja, ge zult de kapitein seffens zien.

— De olmse! (2) klonk plotseling een stem, die de vreemdeling een rilling door de leden joeg.

— In de houterik! (3) antwoordde Simon.

— Is de kapitein er al? vroeg Brandijzer.

— Ja, antwoordde een man, die van achter een boom kwam; zijt ge gedrieën?

— Iemand die de hoofdman spreken wil.

— Een kennis?

(1) Ter herinnering aan die bedelaar staat bij de molen, te Nazareth, de ziekemansstaak.

(2) De oudste.

(3) In het bos.

- Van ons niet, maar van De Lichte.
- Ge weet, op dat punt is de baas zeer streng.
- Wees gerust, en laat ons maar door.
- Gelijk ge wilt. Bij de kromme eik zult ge hem vinden.

Spoedig kwam het drietal aan een ellendige hut.

Een grote kerel stond voor de lage deur.

- Is de kapitein binnen? vroeg Simon.

— Hij slaapt en mag naar gewekt worden in de uiterste noodzakelijkheid. Moet ge hem spreken?

- Ik kan wel wachten, zegde de vreemdeling.

- Om elf uur moet ik hem roepen.

- 't Is wel; we zullen dan terugkeren.

De rovers leidden de vreemdeling mede naar een andere grotere hut, doch even ellendig als de eerste.

Rond een vuur zaten een twintigtal haveloze bandieten neergehurkt.

- Wie daar? klonk het.

- Goed volk! antwoordde Brandijzer.

- Een gevangene? vroeg men, opspringende.

- Dat zijn uw zaken niet.

- Is dat een antwoord! Waar hebt ge dat manneke opgevist?

— Hadde het een bult, ik zou zweren, dat ik een broer van Jan de Zot voor me zag, spotte een der schelmen, Cies Abeel.

— Een broer! herhaalde de Zot. Bij mijn weten heb ik nooit zo iets bezeten, 'k heb zelfs mijn ouders niet gekend. Maar dat ventje heb ik nog gezien. Wacht, laat me nadenken!

— Klop op uw bochel, 't zal misschien in uw gedachten komen, riep er een.

— Ha, ik heb het! Ja, ja, bulten zijn van de domsten niet. Dat is onze vriend, de Brusselaar! Nietwaar, mijnheer, ge reedt eens met een koets op de baan van Brussel naar Aalst, toen enige eervergeten deugnieten, wier vingers veel te lang gegroeid waren, uw magere knol tegenhielden, u uit 't gerij lichtten en zo onbeschaamd waren u tegen uw wil in het bos te voeren. Enige avonden later bracht men u naar 't paleis van moeder Livina, waar de politie uit Aalst ons wilde komen bezoeken. Doch wij waren op die gasten niet gesteld en liepen weg. We vergaten, och arme, onze Brusselaar. En nu komt ge bij ons terug. We zijn geroerd door dit bewijs uwer innige vriendschap en stellen dat zeer op prijs. Ga zitten; ge ziet, we zijn hier niet weelderig ingericht, maar oprechte gastvrijheid is beter dan stoelen met kussens, die men u aanbiedt, daar waar men liever uw hielen ziet dan uw tenen.

- De Zot heeft gelijk! riep de Poeldenier. Ik herken hem ook.

— Ja, ja, snoefde de bultenaar, mijn geheugen is goed. En waar hebt ge onze gast gevonden?

- Hebt ge geen last van uw geldbeurs? vroeg Reepmaker, de

man naderende en de hand naar zijn zak uitstreckende.

— Laat af! beval IJzeren Simon. Hij staat onder mijn bescherming. Hij heeft gevraagd om de kapitein te spreken en dus moeten wij hem aan de baas overlaten.

Deze mededeling verwekte algemene nieuwsgierigheid.

— Hij heeft ons werk beloofd, vertelde Brandijzer.

— Goed nieuws! riep Jan de Zot. Ziet ge, vrienden, dat we ongelijk hadden, daar straks te murmureren over de slechte tijd? Van uit Brussel komt men onze diensten vragen.

— Ge hebt gelijk, sprak nu de vreemdeling, welke niemand anders was dan Baru, de wellusteling, die eens de hand van jonkvrouw Aleida de Creil durfde vragen, ge hebt gelijk, ik kom u werk en dus geld brengen. Vraag me verder niets; 't is toch zeker ook hier wel de gewoonte 't eerst met de meester te handelen.

— Werk! geld! klonk het geestdriftig.

— Bravo voor onze Brusselaar! juichte de Zot.

Er heerste opgewektheid onder deze ellendelingen, omdat er zich een gelegenheid voordeed, onrecht te plegen, de wetten te schenden, een misdaad te verrichten en dus weer jammer en wee uit te storten over de een of andere familie.

De bende was nog in haar volle kracht, doch veiligheidshalve bleef zij nimmer te lang in dezelfde streek. 't Land van Aalst en dat van Geeraardsbergen, 't omliggende van Wetteren was reeds meermalen bezocht. Nu nestelden de schelmen zich in de omtrek van Deinze.

Babbelende, zingende, voor sommigen slapende, verliep de avond.

— Kom, zei Simon tot Baru, 't is rond elf uur. De baas zal wakker zijn. Volg mij!

Weldra was de Brusselaar bij Jan De Lichte.

De hoofdman verbleef in een bijzondere hut. Zijn vrouw was niet bij hem, maar vertoefde met haar moeder in een kleine kroeg te Gent.

— Wie zijt gij? vroeg Jan De Lichte, toen Baru bij hem stond.

— Iemand, die u eens ernstig spreken wil.

— Begin dan met uw naam te zeggen. Ik houd niet van omwegen, verstaat ge?

— Welnu, ik heet Baru en kom van Brussel.

— Ik meende u reeds te herkennen. Ja, ja, mijn geheugen faalt niet licht. Dank aan die overval van 't Aalstse gerecht, geraaktet ge zonder losgeld vrij. Wat voert u hier?

— Ik heb uw hulp nodig.

— Wat ge zegt!

— Zijt ge daartoe bereid?

— Ik zal zien. Ik neem nooit iets aan, dat ik niet in alle bijzonderheden overwogen heb. Dus, verklaar u nader.

— Kan ik hier vrij spreken?

— Meent ge, dat mijn mannen het wagen zouden, aan de deur te luisteren?

— 't Is maar, dat ik sommige dingen zou willen geheim houden voor anderen dan gij!

— Ge verveelt me met uw getalm.

— Welnu, luister.

Wat Baru hier fluisterend vertelde, zullen wij spoedig vernemen.

't Onderhoud duurde geruime tijd.

Eindelijk sprak De Lichte:

— 't Is goed... maar om zeker te zijn, dat ge ons niet bedriegt, houd ik u gevangen, tot alles gedaan is.

— Waarom? vroeg de Brusselaar verschrikt.

— Wel, ik deelde u de reden mee. Welk een waarborg heb ik, dat alles niet een plan is, om ons in de val te lokken?

— Welnu, ik zal hier blijven!

— Uw gevangenschap zal niet hard en evenmin van lange duur zijn. Deze nacht moet ik weg; morgen zie ik u terug. Maar, ik denk mij. Ge moogt ook naar Deinze of Gent gaan.

— Waarlijk?

— Zeker! Welke stad verkiest gij?

— Gent.

— Zoals ge wilt. Ge zult vernachten in de herberg «Het Schaak». Een mijner mannen zal u daar brengen. Maar, weet dat ge van dichtbij bewaakt zult worden. Een verdachte beweging, en we doorzien u niet alleen, doch ge zijt een man des doods, om met ons gespot te hebben.

— Wees gerust. Ik misleid u niet.

— Te beter! Wenst gij nu nog te vertrekken?

Ondanks zijn vermoeidheid, wilde Baru toch nog de reis aanvaarden. Immers, de bende moest eens overvallen worden, zou hij dan geen groot gevaar lopen? Te Gent zou hij zich veilig gevoelen.

— Ja, antwoordde hij dus.

— Goed. Ik zal u een gids bezorgen. Wacht even.

De hoofdman verliet de hut, maar keerde spoedig met Knoopmaker terug.

— Hier is uw geleide, sprak hij. Goede reis, tot later. Ik zal wel een middel vinden om u te komen spreken of ten minste tijding te zenden.

Baru vertrok met de rover.

De Lichte begaf zich naar de grote hut.

— Mannen, zijt ge gereed? vroeg hij.

De bandieten sprongen op.

— 't Wordt tijd voor ons werk.

Men wilde die nacht te Nazareth inbreken.

— Brandijzer, kom nevens mij, ge moet me nieuws uit Gent vertellen.

De bende trok af.

TE NAZARETH.

Brozen Lindekens hield te Nazareth een welbeklante ellegoed-winkel. Terwijl zijn vrouw achter de toog bleef, trok de man er met pak en zak op uit, om de hoeven te bezoeken.

Op deze avond was Lindekens rond zes uur thuis gekomen.

— Ge blijft te lang weg, zei zijn echtgenote berispelend.

— Mijn zaken moeten toch afgedaan worden, verontschuldigde Brozen zich.

— Ik zeg, dat ge voor de donker thuis zult zijn. Verstaat ge dat? Uw zaken! Wat zaken hebt ge in de vier, vijf herbergen, waar ge zit te zwelgen?

— Maar vrouwtje, 'k heb geen druppelke geproefd. Hoe kunt ge dat zeggen? Ge weet, 'k ben geen kroegloper.

— Alle mannen zijn het.

Brozen Lindekens zuchtte. 't Was zijn laatste verweersmiddel, als zijn vrouw zich onredelijk toonde.

In plaats van hem rust te gunnen, zette ze hem seffens weer aan 't werk, want Thiele, zoals Lindekens' wederhelft heette, scheen hier de broek te dragen, zodat de dorpelingen spottend zeiden: Brozen mag staan waar de bezem staat, achter de deur.

— Brozen, ge moet drie ellen lijnwaad afsnijden voor bazin Moorkens en vier ellen voor boerin Ghekiere. Dan kunt ge de winkel wel wat schikken, want als gij er 's morgens uw gerief uitgehaald hebt, lijkt hij wel een stal. Ge denkt zeker, dat ik niets anders te doen heb, dan wat gij in verwarring brengt, weer goed te leggen.

— Laat me eerst wat rusten...

— Zijt ge niet beschaamd! Ja, zo zijn de mannen; rusten, rusten. Zeg, zit ik met de handen in mijn schoot? Hoor de jongens eens lawijt maken in de woonkamer. Zo doen ze de gehele dag. 't Is: moeder hier! moeder daar! Eten koken, ik weet niet hoe dikwijls naar de winkel lopen, bedden maken...

— En met de buurvrouwen klappen, dacht haar man, doch wijse-lijk sprak hij die woorden niet uit, want hij zou een onweer verwekken.

— Rusten? vervolgde de onvermoeibare Thiele. Zoudt ge niet zeggen, dat hij twee keren weg en weer naar Gent is geweest? Ge hebt genoeg gerust in het «Vliegend Paard», in de «Blauwe Duif», in de «Maagd van Gent», en hoe die geneverkrochten ook nog he-ten mogen.

Onze lezers zouden waarschijnlijk denken, dat de winkelier een onverbeterlijke dronkaard was, maar ter wille der waarheid moe-

ten we zeggen, dat zijn vrouw alles zo regelde, dat Brozen Lindekens geen drinkpenning in de zak had. In een blikken pulletje gaf zijn zorgvuldige gade hem wat bier mee, doch slechts zoveel dat er niet 't minste gevaar bestond, dat onze vriend onder de invloed van 't gerstennat zou geraken.

Lindekens preutelde niet meer tegen, doch begaf zich aan 't werk.

Thiele ging eens in huis zien: Frans, een grove jongen van dertien jaar, beukte juist met zijn vuisten op de luid schreeuwende Victor, die twee jaar jonger was. Het zusterke, de achtjarige Mathilde, dronk al de melk uit, welke bestemd was voor het vierjarige Mieke, dat een gekrijt aanhief, hetwelk niet in harmonie verkeerde met Victor's gebrul.

— Deugnieten, plaaggeesten ! riep moeder, terwijl ze aan de oudste spruit, de trots van haar man, een ferme kaakslag toediende. En gij, dievegge, kreet ze verder, Mathilde ongenadig bij de oren trekkende, is dat op uw zusterke letten ! Koop dan kinders, 't is zoals mijn moeder zeide: de kleinen trappen op uw tenen, de groten op uw hart, zo is men nooit gerust, kloeg Thiele, zonder te denken dat ze aldus haar eigen schande verkondigde.

Ja, Thiele had dikwijls op haar moeders hart getrapt, want zo ruw als ze nu tegen haar man was, had ze zich ook aangesteld tegen de vrouw, die haar 't leven schonk. Thiele had vroeg haar vader verloren en in plaats van een gehoorzame dochter te zijn, berokkende zij haar moeder veel verdriet.

De klappeien in 't dorp wisten er meer van te vertellen en nu nog reed Lindekens' echtgenote veel op de tong, vooral wanneer de oude jongedochters van Nazareth over hun verwelkte jeugd spraken.

Dank aan haar krachtige arm kwam er wat stilte in de kamer. Frans lag op zijn knieën voor het kruisbeeld.

— Lees, had moeder bevolen, lees tot ik zeg, dat het genoeg is ! Moeder verwachtte veel van deze straf.

— Hij zal beter worden, zei ze tot zich zelve. Anders gaat hij zijn vader achterna.

Mathilde zat met Mieke op haar schoot, ofschoon 't kind alle moeite had om de zware last te torsen. Victor beet met graagte in een boterham, welke hij met beide handen vasthield.

— Ik zal u rap in bed steken, vertelde Thiele. En pas op, zo ge u dan roert !

Weldra kwam de baas van 't huis in de kamer. De wanorde in de winkel was zo erg niet geweest, want vrouwlief overdreef altijd.

— Is 't nu al gedaan ? vroeg de laatste. 't Zal wat zijn. Zwijg van dat mannenvolk !

— 't Lijnwaad ligt op de toog. Zijn er veel klanten geweest vandaag ?

— 't Kon beter zijn. De mensen gaan veel naar de nieuwe winkel. Ze kopen liever bucht dan goede waar.

Lindekens bedacht met spijt, dat zijn gade menige koper verjoeg door haar ruwheid.

't Duurde nog lang, eer Lindekens min of meer rustig in zijn zetel zat.

De kinderen lagen te bed en Thiele hield zich met naaiwerk onledig.

Er kwam iemand in de winkel, doch bleef er niet, maar trad de kamer binnen.

— Goede avond, zei de dorpling, een man van rond de veertig.

— Buurman, sprak Brozen. Neem een stoel en ga zitten.

— Enige ogenblikken; ik zou tegen Kerstdag een nieuwe frak willen hebben. Kunt ge mij goede stof leveren?

— Zeker, opperbeste!

— Van dezelfde soort, als ge aan mijn broeder verkocht hebt?

— Zo ge wilt, ja, maar betere ook.

— We hebben nieuw laken ingekregen, viel Thiele nu in, overtuigd, dat ze haar man al te lang aan 't woord gelaten had. De burgemeester heeft zulk een fraaie frak niet.

— Dan is 't voor mij ook niet goed; want ik wil niet sierlijker gekleed gaan dan onze dorpsoverste. Meent ge, dat 't geld op mijn rug groeit? Ik zou, moest ik zo fijn uitkomen, de aandacht wel trekken van Jan De Lichte.

— Ha, die schavuit doet weer van zich spreken! riep Brozen met schrik uit. Van morgen heeft men onder Deurle het lijk gevonden van een rijke boer, die gisteren naar Deinze-markt geweest was, maar zich te lang opgehouden had in de herbergen. Baas Van Dooren, ge kent hem misschien wel, had het ongeluk, als hij uitging te veel te drinken. Om zeven uur had hij Deinze pas verlaten. In Astene bleef hij nog een half uur plakken. Helaas, hij heeft er zijn laatste glas bier gedronken!

— Een goede les voor u! zei Thiele ruw.

— Voor Brozen? vroeg de buurman verwonderd. Hij is toch altijd vroeg thuis.

— Behalve de keren, dat hij laat uitblijft.

Brozen deed een teken, dat zijn bezoeker dit onderwerp maar moest staken.

— Ja, ja, vervolgde de vrouw, het bemerkende, ik moet zwijgen, nietwaar? Maar als gij eens met afgesneden hals ergens op de baan ligt, wie zal er dan voor mij en de kinderen 't brood verdienen?

— 'k Ben toch ergens goed voor! zei de man wrevelig wordende, omdat zijn echtgenote in 't bijzijn van een klant, haar meesterschap blijken liet. Stel u toch zo dwaas niet aan! Ge spreekt juist alsof ik de grootste kroegloper ben.

— En was boer Van Dooren uitgeplunderd? vroeg de buurman, om aan dit onaangenaam onderwerp een einde te maken.

— De arme sukkel was van alles beroofd. Men kon zien, dat

hij zich verweerd had. 't Is maar 't best alles seffens af te geven, als men door zulke gasten aangesproken wordt.

— Ja, ge zoudt natuurlijk dadelijk al uw goed laten stelen, viel Thiele weer in.

— En hij zou gelijk hebben, buurvrouw! Mij moeten ze ook geen tweemaal nodigen, maar 'k hoop, dat God en al Zijn heiligen mij tegen die De Lichte beschermen. 't Is schandelijk, zoals de hoge overheid aan die rovers vrij spel laat.

— En de dorpelingen zijn te bevreesd om samen te spannen, meende Brozen.

— Hoor hem eens! spotte de vrouw. Zoudt ge niet zeggen, dat hij dapperheid te koop heeft! Hij heeft al, wanneer er 's avonds iemand voorbij ons huis gaat. En dat spreekt van samenspannen! Brozen, Brozen, kruip in uw bed, jongen! Gij vechten? Tegen uw boterhammen, ja, dan zijt ge een held. Mijn patrones geve, dat ge nooit De Lichte ziet, zelfs niet als hij gevangen in een kooi zit, want gij zoudt uw vershot niet overleven.

— Hij moest dat wijf eens een geduchte rammeling geven, dacht de bezoeker. Daarvoor moet men een ganse dag nijverig werken.

— Zie vrouw, zei Brozen, als ge nog zo spreekt, ga ik alle avonden naar de herberg.

Arme Lindekens! Hij wilde zich groot houden, nu er een getuige in huis was! Wat zal hij straks moeten horen?

— Hoe gaat het met uw ogen? vroeg de buurman, om weer 't gesprek af te leiden.

Thiele had soms zere ogen.

— Tegenwoordig gaat het nogal. Maar 't komt altijd terug.

— Ge moet eens naar de St. Amandsfontein gaan.

— Te Moorzele, voegde Brozen er bij.

— Er genezen er daar veel van zere ogen, hernam de ander. Ge weet toch, dat er een miraculeuze bron is. Lang geleden gebeurde het, dat de koster zo fel de klok luidde, dat ze uit de toren vloog recht naar een fontein, welke niet verre van Moorzelekerk was. 't Dorp stond in rep en roer. Een klok kon men niet missen, een nieuwe kostte duur. Men zou dus trachten, ze uit de put te halen. Een boer leende twee kloeke paarden. Maar in plaats dat de dieren de klok naar boven trokken, geschiedde juist 't omgekeerde, De klok sleepte de paarden in de fontein.

Men zat er nu nog meer mee in. Gelukkig kwam St. Amandus daar voorbij. Men vertelde hem 't gebeurde en smeekte zijn hulp af. De prediker begaf zich naar de fontein. Op een teken van zijn hand kwamen de paarden levend en wel te voorschijn, de klok bleef waar ze was. Laat ze daar, sprak Amandus, deze fontein zal een zegen worden voor de ganse streek. De put, welke nu de St. Amandsfontein genoemd werd, lokte veel bedevaartgangers en vooral de ooglijders vinden er baat.

HANS VAN HOORENBEEK

JAN DE LICHTÉ

en zijn zwarte Roverbende

VLAAMSE BOEKHANDEL — ANTWERPEN

LEES IN DIT NUMMER HET VERVOLG VAN JAN DE LICHTÉ.

Nr 21

EERSTE JAARGANG

23 FEBRUARI 1949

GALG EN SCHAVOT

WEKELIJKSE UITGAVE

PRIJS PER NUMMER : 4 FRANK

Uitgave van

«DE VLAAMSE BOEKHANDEL», Provinciestraat, 42, ANTWERPEN

(Handelsregister van Antwerpen nr 33.297)

HANS VAN HORENBEEK

JAN DE LICHTE

gevolgd
door

ABEL POLLET

VLAAMSCHE BOEKHANDEL — ANTWERPEN

Met zoete woorden trachtte hij de bedroefde te troosten (Blz. 143).

HANS VAN HOORENBEEK

JAN DE LICHTÉ
EN ZIJN ZWARTE ROOVERBENDE

gevolgd door

ABEL POLLET
EN DE BENDE VAN HAZEBROEK

INHOUDSTAFEL

Jan De Lichte

	Blz.
Jan De Lichte	3
De samenzwering	6
Baru	11
De bevrijding	14
Weg met den kapitein	19
Het eerste proefstuk	26
De samenkomst	31
De berechting	39
Het tweede proefstuk	41
Het bezoek bij den pastoor	44
De aanslag op de postkoets	47
Het geheim	53
Nieuwe plannen	57
De aanval van Jan De Lichte	60
De verloofde	67
Weer bij Livina	71
De bruid van den roover	74
Arme Frans!	79
Teruggevonden	85
De baanstroopers	88
Het bezoek bij den baron	93
De bruiloft	101
De aanslag bij den maalter	107
De bruid	112
Het gestoorde huwelijksplan	115
Nieuwe schelmerijen	118
De uitvoering	123
Mulder Van Lierde	129
Verraden	135
Een sterfbed	140
Een oud bekende	143
Te Nazareth	148
De trouwelooze dienstknecht	154
Een klein woordje geschiedenis	158
Verdeeldheid	164
Jan De Lichte in de klem	170
In « Den Engel »	172
De aanslag op de herberg	176
Te Oudenaerde	183
Een helsch plan	186
Bij de Zigeuners	190
Twee aanslagen	193
Twee schelmen	197
Op 't Wolvenhol	202
Booze voorgevoelens	206
De kinderroof	210
Opzoekingen	213
Aan het ziekbed	218
In « De Duif »	220
Van Meerdal en Dick	225
Te Brussel	231
De misdaad ontmaskerd	236
De zieke	239
De pijnbank	240
De Zinnelooze	245
Gevonden!	252
Verder onderzoek	252
Thuis	256
Schrik	261
De kinderbeul	263
In de val	267
De schaking	271
Het gezin van Elza	276
Een onaangenaam bezoek	278
Een ongeluk	280

	Blz.
LXVI De geschaakte	282
LXVII Een misdadig plan	283
LXVIII De schipbreuk	286
LXIX De zeeschuimer	288
LXX Het bewijs van den schurk	293
LXXI Een monster	295
LXXII Martha en Alfred	297
LXXIII De ontvluchting	301
LXXIV Nog Martha en Alfred	303
LXXV Naar 't gerecht	307
LXXVI Alfred's belofte	310
LXXVII De moordpoging	312
LXXVIII Blankenberge	317
LXXIX Beschipdag	318
LXXX Kasper, de Zeebeer	321
LXXXI Een kort gevecht	323
LXXXII De Roeschaard	326
LXXXIII 't Gestoorde feest	329
LXXXIV De schipbreuk	331
LXXXV Zielenadel en snoodheid	334
LXXXVI De doodgewaande	337
LXXXVII Op zoek	339
LXXXVIII De zeeschuimers aan 't werk	341
LXXXIX 't Gerecht	344
XC De Ronselaars	346
XCI Gevangen	348
XCH Jacques' list	351
XCIII Naar Vlaanderen terug	354
XCIV Naar de hut	356
XCV Een drama	359
XCVI Weer op « Zorgvliet »	362
XCVII Een zonderlinge ontmoeting	364
XCVIII Een smartelijk wederzien	366
XCIX De oude Huysman	368
C In de kroeg van Slina	371
CI De wraak van Rolf en Jacques	374
CII De vergadering te Wenduine	376
CIII Naar 't heksenduip	379
CIV De vliegende Hollander	383
CV De bijeenkomst	391
CVI De zaken	394
CVII De Huysman's	397
CVIII Ontmaskerd	399
CIX Te Wenduine	402
CX Marie en Peter	403
CXI Vereenigd	404
CXII Iets over smokkelen	404
CXIII Rond Thielt	413
CXIV Verdwaald	414
CXV Ieder op zijn eigen	421
CXVI Rond Eekloo	424
CXVII Nieuws	428
CXVIII Wraak en verzoening	432
CXIX Naar de bende terug	438
CXX Rond Deinze	441
CXXI De poets	446
CXXII In « Den Katuil »	450
CXXIII In 't gevang	454
CXXIV IJzeren Simon	457
CXXV Ontsnapt	458
CXXVI Een bezwaard geweten	462
CXXVII Smartelijk wederzien	466
CXXVIII Een ernstige waarschuwing	469
CXXIX Nog de Zigeuners	473
CXXX Te Mechelen	477
CXXXI Het plan	480
CXXXII Een zonderling	485
CXXXIII De vergadering	489